

Pip

+

Pap

ons verhaal

pip & pap

ons verhaal

Beste Papa,

10 maart 2021

Waar zou ik dan mee beginnen? De kern van onze band kan niet echt in woorden worden beschreven. Het is meer een gevoel, één van de beste gevoelens ooit - het gevoel van onvoorwaardelijke liefde. De meeste mensen krijgen dit van hun ouders vanaf dag één; maar ik moest bijna 29 jaren wachten om het te kunnen ervaren... en it has blown my mind! Anyways, een tijd geleden begon ik om dit plakboek te maken en aangezien de nieuwe situatie met je ziekte, wilde ik dat nu de juiste tijd is om het met jou te delen.

Tijdens het maken van dit boek kwam ik tegen wat ik jou had geschreven op Vaderdag vorig jaar; en toen ik hem overschreef, was ik zo veel aan dat bief toevegen. Ik dacht aan hoe zo veel is gebeurd sinds Vaderdag... en hoe dat misschien onze enige Vaderdag samen gaat zijn, maar weet je wat? Het leukste is: wij zijn de auteurs van dit verhaal, en we mogen onze band vieren wanneer wij dat dan willen. Voor mij is elke dag Vaderdag want alles wat je mij hebt geleerd; hoe je mij hebt opgevoed, begeleidt me elke dag.

In Japans is er een woord, 仕方 (shikata), die betekent "de manier waarop je iets doet" / "way of doing". In onze tijd samen heb je mij jouw shikata laten zien, en daardoor leerde ik er heel veel van. Ook op een hoger niveau, dat je mij jouw menselijkheid liet zien leerde mij dat ik ook een mens mag zijn; dat ik niet altijd perfect hoeft te zijn, en dat het juist fijn is om af en toe mijn kwetsbaarheid te tonen. Omdat ik me veilig voelde om met jou mijn authentieke zelf te zijn, wat vroeger in mijn leven niet mocht, was jij voor mij een soort "oefenplaats" voor de rest van de wereld. Al ben je soms niet mee eens, heb je mij en mijn keuzes altijd geaccepteerd (en ook nuttige feedback gegeven!) En omdat je mij - de echte mij - hebt gewaardeerd, liet je mij zien dat anderen mij ook kon waarderen... en daardoor begon ik mezelf ook te waarderen.

Tegelijkertijd, wanneer ik dingen probeer buiten in de wereld - studeren, Pieterpad lopen, bij Hotspot Hotspot werken, solliciteren - kan ik altijd op jou rekenen om achter mij te staan. Omdat ik je steun heb, voel ik me vrijer om dingen te proberen en om te falen, want ik weet dat ik altijd naar jou toe kan komen voor dat veilig gevoel.

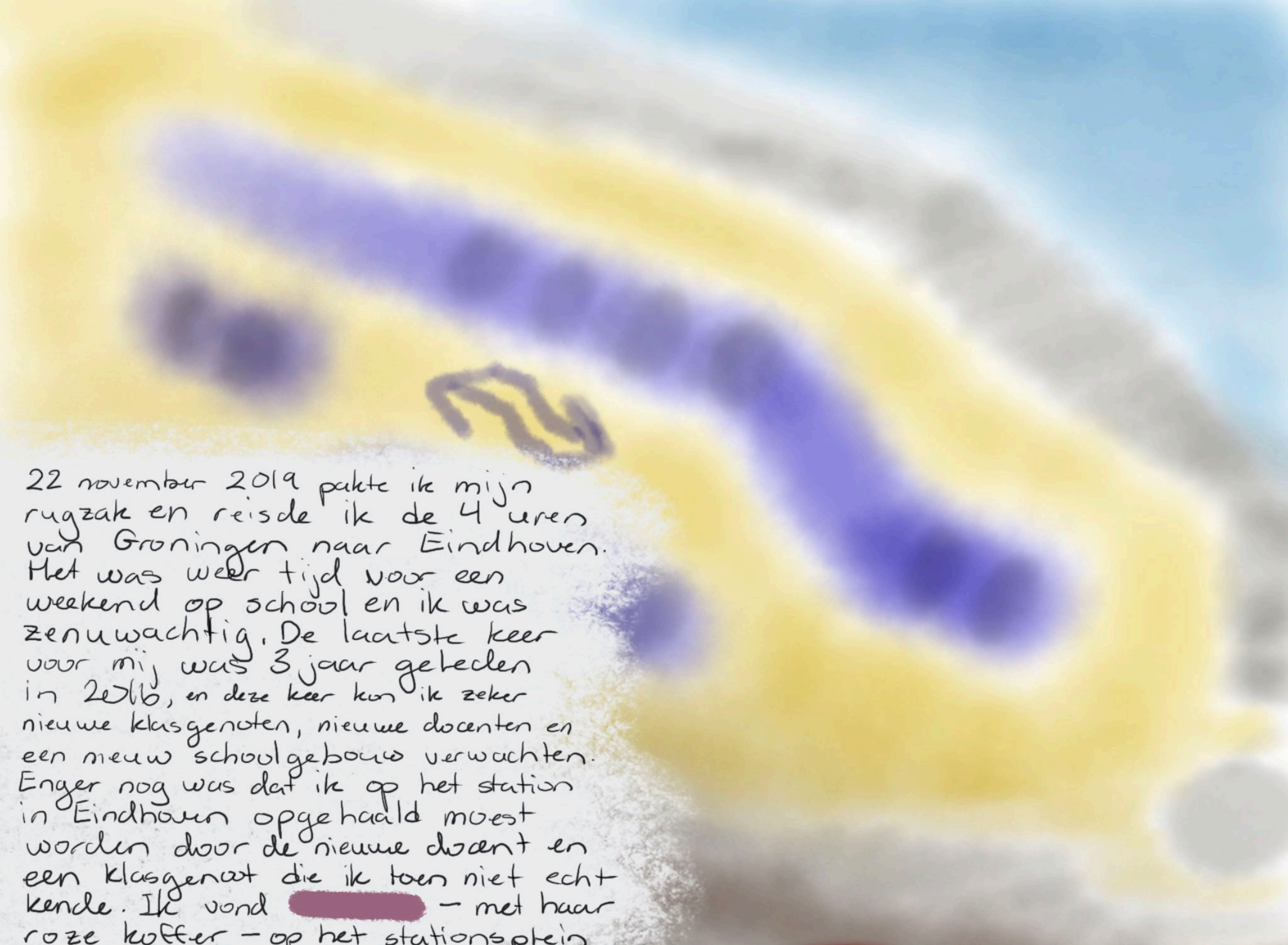
Voor mij was dit altijd een "crash course" geweest in het "kind" deel van een vader - kind relatie... en helaas blijkt het dat onze tijd bijna op is. Er zal een tijd komen wanneer ik jou niet meer (makkelijk) kan bereiken, wanneer ik jou niet meer kan appen om te kijken hoe het met je gaat, of wanneer het niet meer mogelijk gaat zijn om voor ons te knuffelen, of bespreken, of gewoon bij elkaar te zijn. We hebben er de tijd niet voor om niet te durven te doen... en zo durfde ik dit verhaal uit te drukken.

Dit boek is dus mijn manier om ons verhaal te herdenken. Elke bladzijde is een vertegenwoordiging van een belangrijke ervaring die echt een impact heeft gemaakt op mijn leven. Omdat ons verhaal nog loopt (en eigenlijk niet eindigt met jouw overlijden,) is dit alleen een basis. Bladzijden worden toegevoegd en het verhaal gaat ontwikkelen op de manier dat wij het willen.

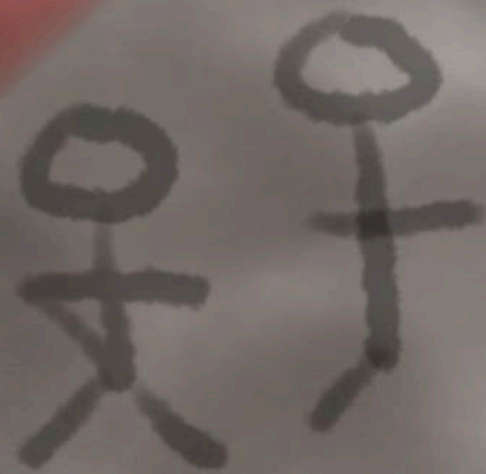
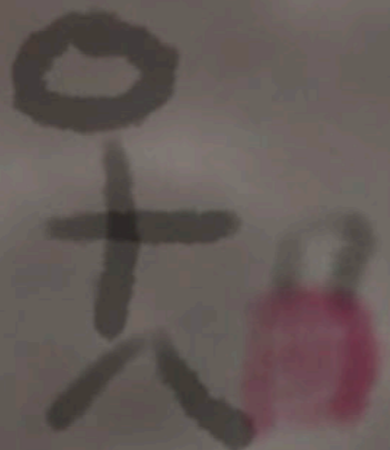
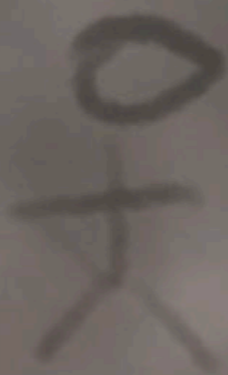
Ik hoop dat jij het leuk vindt.

Dikke knuffels en heel veel liefde,

Pip

22 november 2019 pakte ik mijn rugzak en reisde ik de 4 uren van Groningen naar Eindhoven. Het was weer tijd voor een weekend op school en ik was zenuwachtig. De laatste keer voor mij was 3 jaar geleden in 2016, en deze keer kon ik zeker nieuwe klasgenoten, nieuwe docenten en een nieuw schoolgebouw verwachten. Enger nog was dat ik op het station in Eindhoven opgehaald moest worden door de nieuwe docent en een klasgenoot die ik toen niet echt kende. Ik vond [REDACTED] - met haar roze koffer - op het stationsplein en samen wachtten we op Prof. Verest.

De autorit was rustig en we kwamen snel aan het nieuwe schoolgebouw. Nu groeten van Mrs. Rose, een hapje chili con carne, wat bijpraten met mijn oude klasgenoten en het leren kennen van de nieuwe, zacht ik weer beter in mijn vel. Weinig wist ik dat dit maar een begin was; het begin van dit verhaal...

want op 22 november 2019, op een kleine school in Noord Brabant, heb ik voor het eerst mijn gezin ontmoet.

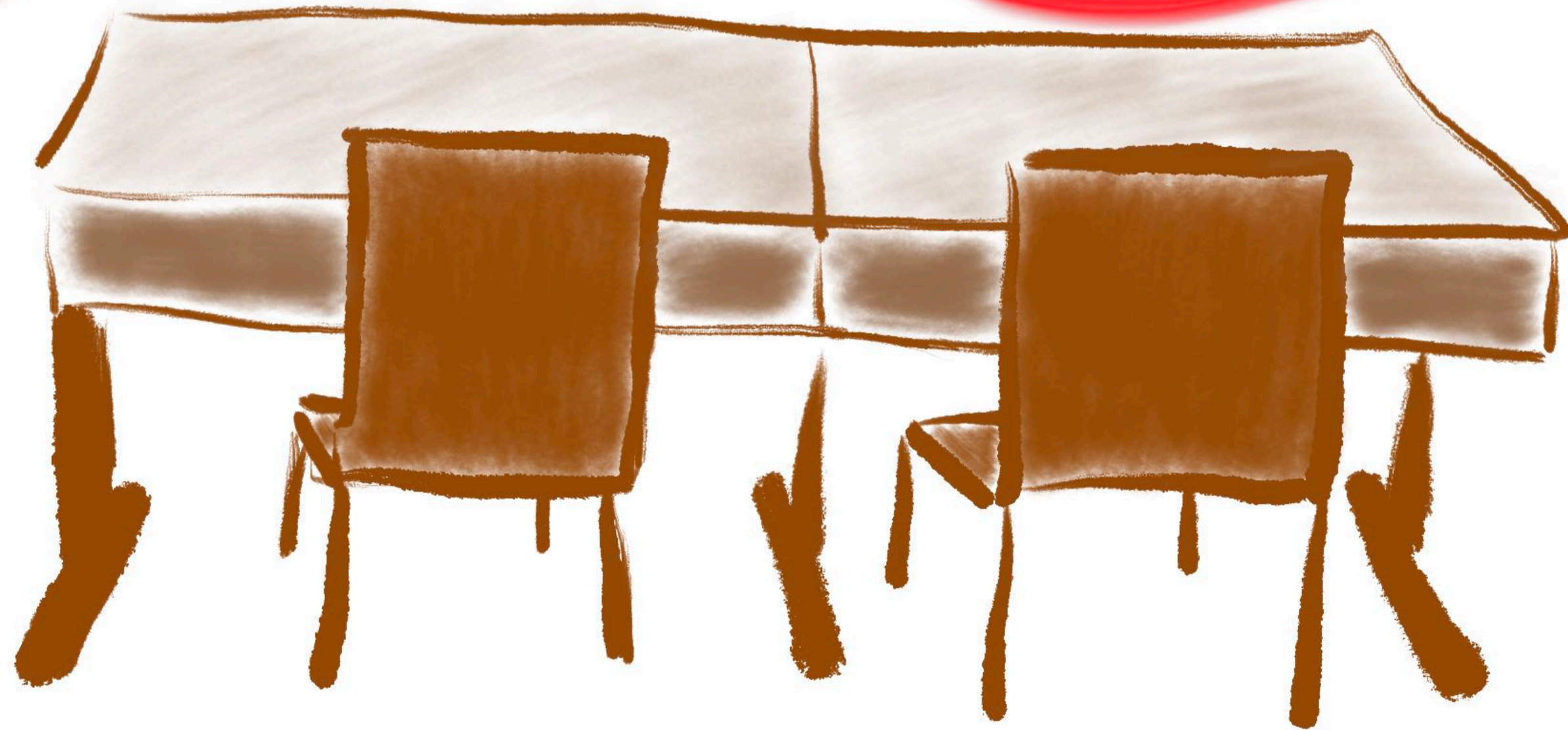
Eerlijk gezegd dacht ik niet veel aan de nieuwe docent omdat ik bezig was met mijn gedachten over een nieuwe klasgenoot. Vanaf het moment dat ik haar zag, wist ik dat we elkaar al kenden... terwijl we pas toen elkaar hadden ontmoet. Nu is het duidelijk dat we zussen zijn. Zussen van hetzelfde verhaal die elkaar spiegelen op manieren die woorden niet kunnen beschrijven...

Het punt is: is belangrijk en speelt ook een rol in dit verhaal, dus was ik haar eventjes voorstellen... maar de details van dat verhaal laat ik voor een andere keer...

Er gebeurden vele dingen op dat weekend bij [redacted] en tegen het eind van het weekend had ik de nieuwe docent een beetje leren kennen. Hij was slim, zijn lessen nooit saai en hij had een soort humor die ik leuk en aardig vond.

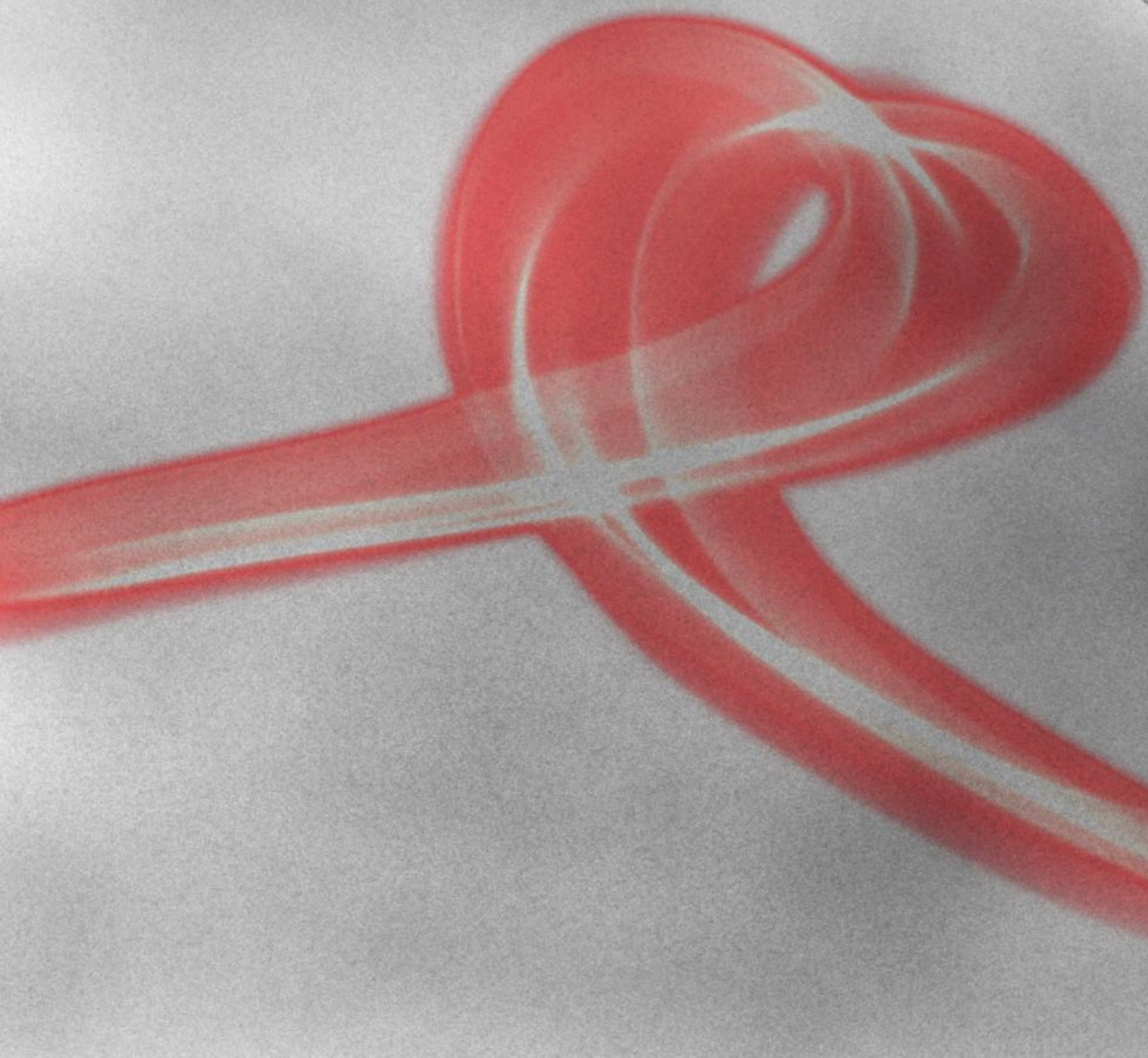
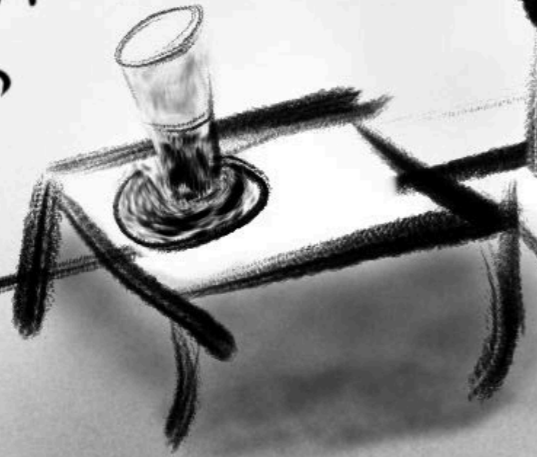
Dat weekend op [redacted] was een magische moment, de katalysator van dit verhaal. Helaas ben ik niet zo goed in verhalen vertellen. Ervaren is één ding, vertellen een andere... en op de een of andere manier verdwaal ik tussen de twee. Dit boek, dus, is een verzameling van stukjes van mijn beleving - gesprekken, gedachten, gevoelens - hoe ze dan ook worden uitgedrukt.

Volgorde ongeacht.

18 januari 2020

Het is niet mijn schuld dat ik verslaafd was geboren... maar het is wel mijn verantwoordelijkheid. Ik ben al 2 dagen drugsvrij, waarschijnlijk de reden waarom ik niet kan slapen... in mijn nieuwe bed... in mijn nieuwe kamer... bij mijn nieuwe pleeggezin. En dus denk ik aan mijn verhaal, aan mijn moeder, en aan alles wat ik heb ervaren tot dit punt in mijn leven.

Ik ben Pip
16 jaar oud, geboren
een tijd geleden
als het innerlijke
kind van mijn
uiterlijke volwassene.
Mijn moeder - de
volwassene ik -
kon er niet altijd
voor me zijn,
dus heb ik vaker
met pleeggezinnen
geleefd. Toen ik
rond 4 jaar
oud was, woonden
we nog met haar
ex. Zij wist het
toen niet, maar
hij was een narcist.
net zoals haar
vader...

Dus voor de eerste
jaren van mijn
leven zaken we
midden in het bewerken
van haar trauma's.

Het was toen dat ik met mijn eerste pleeggezin ging wonen. Met [redacted] en [redacted]. Ze waren echt lieve mensen, een tik normaler dan wat ik toen kende, en ze gaven mij de ruimte om gewoon een kind te zijn. Met hun had ik mijn eerste ervaring van stabiliteit en we deden vaak leuke dingen... maar ik wist altijd dat het niet permanent zou zijn. Na een tijd stagneerde daar mijn ontwikkeling... dus liep ik weg naar Groningen om met mijn moeder te wonen.

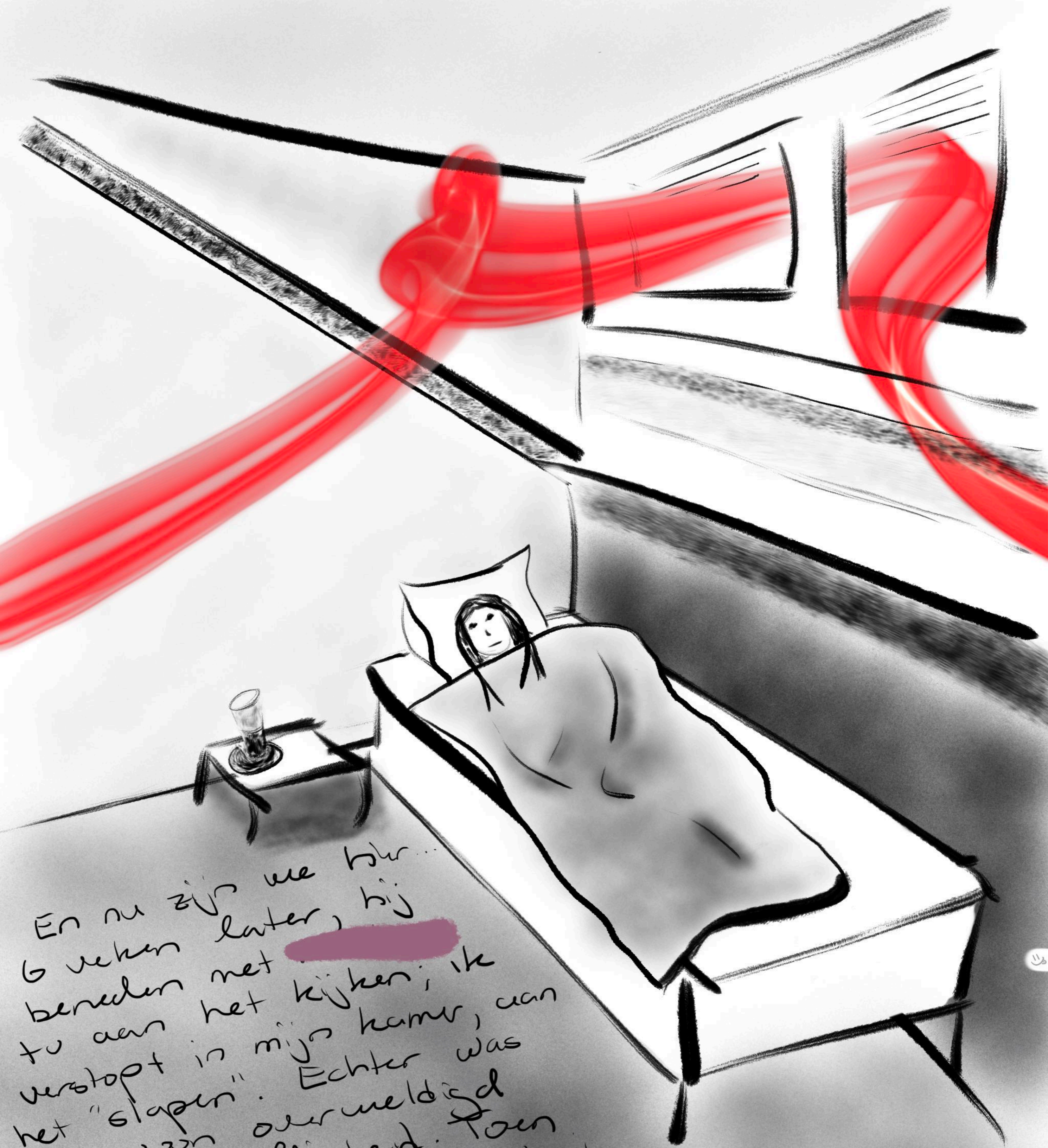
Toen ik daar was, was ik gewoon... anders. Ik had altijd een dak over mijn kop en iets te eten, maar toch zat ik niet lekker in mijn vel. Mijn moeder bloude de hele tijd - vanaf het opstaan tot het slapen - en hoewel ik mijn eigen gang mocht gaan, voelde ik een slechte waar liefde had moeten zijn. Ik voelde me als een zweerver en merkte dat mijn relaties spiegelden de dystunctie van mijn moeder haar verleden.

Ik wilde dit niet.

Het was rond de tijd dat ik het uit had gemaakt met mijn toen narcistische vriend dat ik een keer ging logeren bij Mrs. Rose. Zij liet me zien hoe fucking gezellig een gezinsleven kon zijn... en hoewel ik me toen niet kon voorstellen dat ook ik zo een gezinsleven kon hebben... raakte ik weer en weer verbaasd over hoe leuk ik het allemaal vond. En toen ging ik terug naar school, waar ik [redacted] en Prof. V. heb ontmoet.

Een paar dagen na weekend school heeft Prof V. mij geappt:

En nu zijn we hier...
6 weken later, hij
bereiden met [redacted]
to aan het kijken; ik
verstop in mijn kamer, aan
het "slapen". Echter was
ik gewoon overveldig
van de gezelligheid. Toen
ik een kind was, wist ik
dat ik iets miste maar nu
begon ik langzaam erachter
te komen precies wat
dat "iets" was.

What is a first day in a new foster home like?

Derrick Peavy · July 13, 2018

Survived 7 foster homes. Wonderful final family. Father.

Quick thought - sometimes I wonder if people ask some of these questions to have material for their own writing about foster care. If so, please don't. I answer questions here to the benefit of a community. If you are asking questions for your own writing and financial gain, please ask the people (including myself) if it's OK to use their answers and provide credit. If you don't do that, you are just adding another straw to the pile of abuse so many have lived.

First home was in 1976. Emergency home. Middle of the night, midnight or so. My brother and I are alone at home. Police knock on the door. We refuse to let them in, but eventually do. They carry me to the car (5+ years old). My brother is 9. He drags the couch out the door, refusing to go. No memory of the foster home. We are there for a few days or a week. I don't know.

And because the state has decided that none of us are entitled to our own history, I will never get those answers. Welcome to ghosthood!

Second home, some months later, 1977, first grade. Lasts about a month or two. Don't recall the details. Only vague memories, some not so good.

Third home, 1977, lasts about 7-8 months, through end of first grade. Mixed feelings, some issues that weren't pleasant, but no abuse.

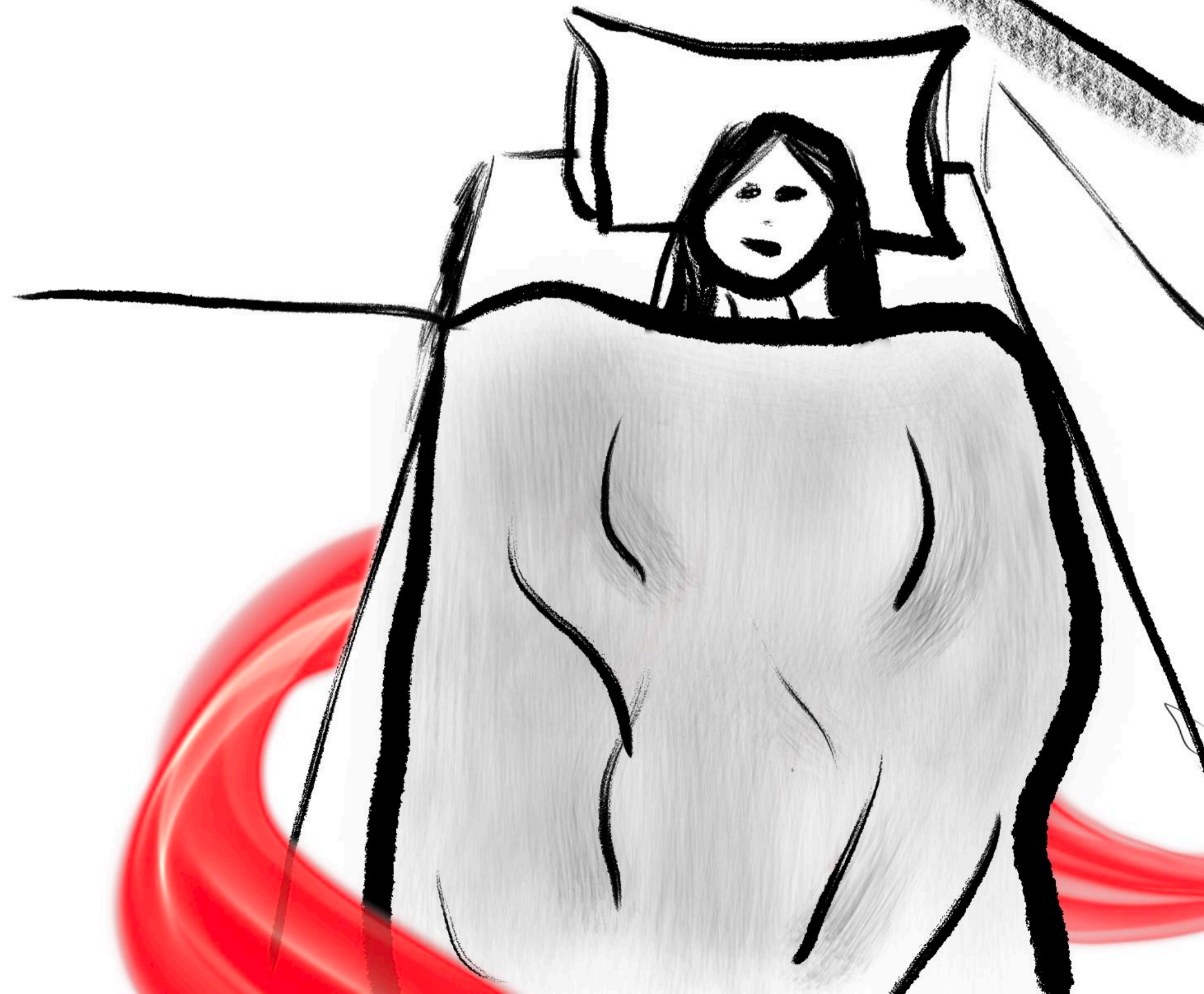
Fourth home, 1978, early June. Summer. Like all the homes before, we have all of our stuff in mostly paper grocery bags. We are in an empty white room at DFCS. We meet the foster family, male-female couple, daughter almost my age. We are told how great it's going to be. First thing we notice is the nearly new 1978 Caprice Classic has a sheet over the back seat where we will sit. We learn why later on. First night, my brother and I come into the den after bathing, in our underwear, as we always had in other homes. Foster parents freak the frack out. Foster mother escorts us to the basement, shows us a tree stump and an axe. Explains that if we ever show our penis to their precious daughter she will stretch it across the block and chop it off. Welcome to hell! It just gets worse and lasts for 7 years.

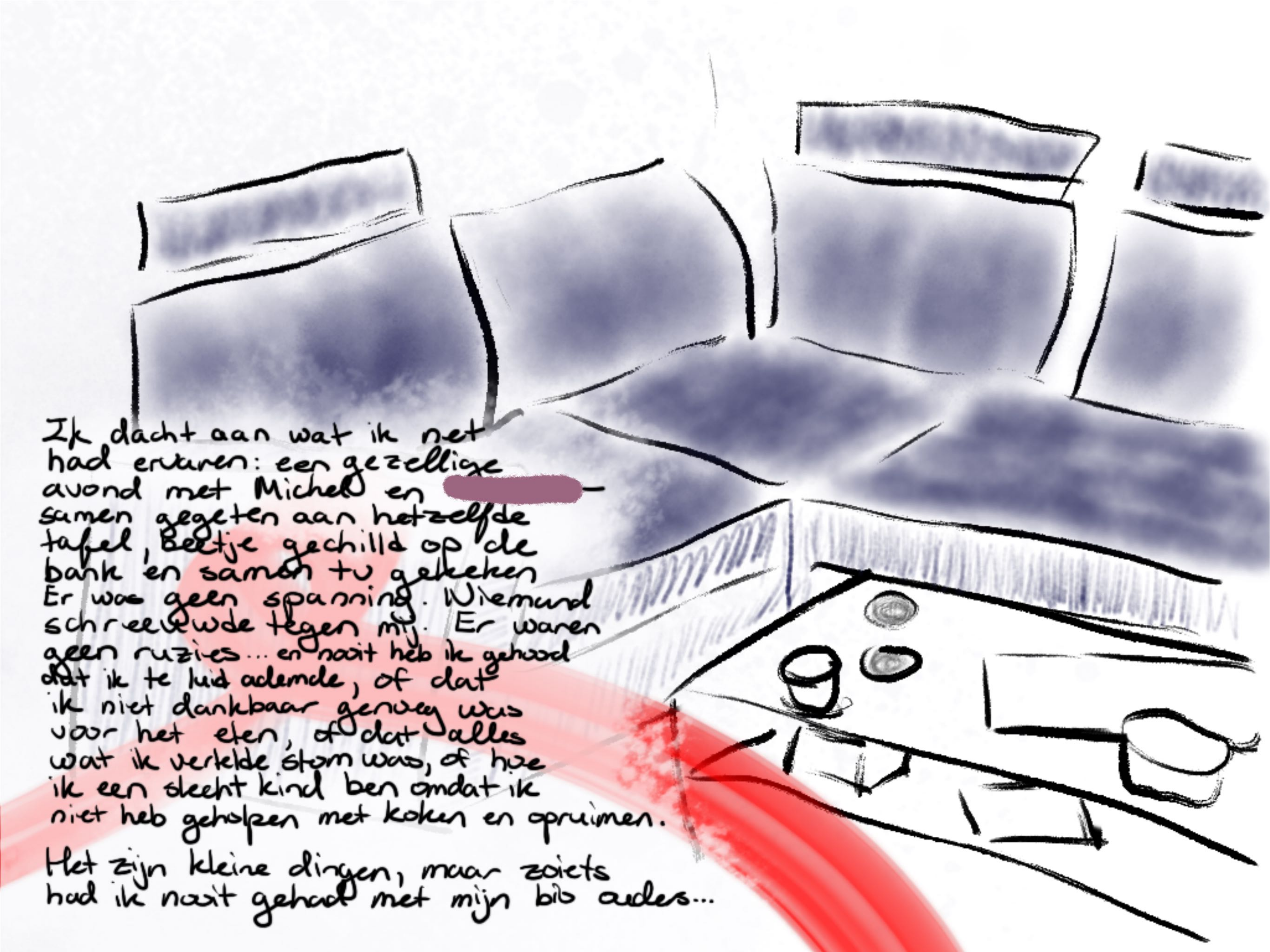
Fifth home, 1985. Early June, summer. This will be a temporary home for the summer. All my things are in plastic trash bags. Finally, some peace. Two nice guys each with a kid of their own. Financially stable. Calm, caring. I spend the summer holed up in the house mostly alone putting together a giant complex wooden airplane. It was self induced therapy.

Sixth home, 1985, August, night before first day of high school. All my things in a plastic trash bags. Single man. Religious, which I had requested. (What was I thinking?) Rules explained, but mostly tame. Only catch - one chapter of the Bible EVERY DAMN NIGHT, rain or shine, sleet or snow, hell or high water. Not an entire book, but a chapter. You learn to love Psalms.

Seventh home, October 26, 1986. 15 years old. A family. All my things in a plastic trash bag. My own room. No rules are provided or explained. They ask what I want to eat. They make sure there is enough for 10 people. I eat. I am given a suitcase. I am given the freedom of space, the freedom of privacy. I am cared for I am told that I can choose my path. No expectations. No rules written down or barked at me. Just an expectation that they will give respect. It just got better from there. They became my family.

Liggend in bed ging ik lezen
over de ervaringen van
anderen op hun eerste
dag bij een nieuwe
pleeggezin. Een
verhaal van
Quora sprak
mij heel
erg aan.

Ik dacht aan wat ik net
had ervaren: een gezellige
avond met Michel en [redacted]
samen gegeten aan hetzelfde
tafel, Beetje gechilld op de
bank en samen tv gekieken
Er was geen spanning. Niemand
schreeuwde tegen mij. Er waren
geen ruzies... en nooit heb ik gehoord
dat ik te lui ademde, of dat
ik niet dankbaar genoeg was
voor het eten, of dat alles
wat ik vertelde stom was, of hoe
ik een slecht kind ben omdat ik
niet heb geholpen met koken en opruimen.

Het zijn kleine dingen, maar zoiets
had ik nooit gehad met mijn bib anders...

Ik merkte dat ik met M+ een echte verbinding kon vinden. Het was makkelijk om met hun te praten. Ze straalden een warme aarde uit en ik voelde me echt welkom in hun huis. Ook hadden we gemeenschappelijke belangen. We houden allemaal van eten, en Michel keert graag, zoals ik.

En misschien is dit wat onbelangrijke voor de gemiddelde mens... maar nadat we allebei een bord leeg hadden gegeten, was er nog wat eten over - maar een beetje meer dan wat ik wilde hebben. Gelukkig ging een stukje pakken, en ik vroeg "oh mag ik dan dat laatste stuk hebben? Ik wilde per se dat eind stuk met veel bladdeeg en minder zalm..." Toen zei Michel:

Juzeker... maar je had ook gewoon kunnen pakken wat je wilde hoor...

Wat? dacht ik... ik mag
gewoon pakken wat ik
wil? En je zou dat niet
egoïstisch of vervelend
vinden? Michel's opmerking
opende mijn ogen aan een
hele hoop opties die ik als
kind nooit had gedurfd te proberen.
Na het avondeten gingen we op de
bank zitten om te kijken en ik
realiseerde dat ik niet wist hoe ik mij
zou gedragen. Ik was eraan geweest om
altijd problemen tussen anderen te moeten
oplossen... maar wat zou ik moeten doen
als er gewoon geen problemen waren?
Was dit normaal?

Ik herkende mijn ervaring in dat Quora post en
begon om te zien hoe, net zoals mijn moeder en
haar moeder en haar moeder, ik ook was
gehinderd om mezelf te ontdekken en
ontwikkelen.

Om uit te vinden hoe het was
om gewoon mezelf te zijn.
Om mijn meningen uit te
spreken. Om te durven
om dingen te willen.
Om te dromen.

Misschien gaat het
hier anders zijn.

09 februari 2020

A screenshot of a WhatsApp chat conversation with 'Papa'. The chat shows a question about staying overnight at work, a response about not working on Monday due to hospital research, a follow-up question about health, and a detailed response about a colonoscopy and a father's cancer diagnosis.

Hey papa, mag ik op de 17e een tweede nacht bij jullie slapen en eventueel met je mee naar werk? 11:49 ✓

Het kan! Gezellig! 😊

Ik ga die maandag niet werken trouwens, omdat ik op dinsdag een onderzoek heb in het ziekenhuis en ik moet al beginnen met slikken van middelen 14:36

Onderzoek? Alles oke met je gezondheid?? 14:48 ✓

Ik heb wat problemen met mijn darmen en krijg een scopie. Uit voorzorg om te kijken of er niks is. Mijn vader heeft darmkanker gehad dus vandaar extra voorzichtig. De MDL arts verwacht dat er niks ernstigs is 19:08

+ Message

26 februari 2020

A screenshot of a WhatsApp chat conversation with 'Papa'. The chat starts with a good morning message and a request for a hug. It then discusses bad news about a liver tumor and the need for chemotherapy, followed by a supportive response from the daughter.

Goeiemorgen papa - dikke knuffels voor vandaag!! 🤗 7:56 ✓

Dankjewel lieverd 🥰🥰 8:23

Hey meisje, ik heb helaas heel erg slecht nieuws. De tumor blijkt uitgezaaid te zijn naar mijn lever en de enige optie is te rekken met chemotherapie 11:00

That sucks!! Wil je erover praten? Heb je liever wat alleen tijd? Hoe kan ik je helpen? 11:02 ✓

We zijn het nu aan het verwerken. Weet nog niet goed wat ik nodig heb nu. Hopelijk kan ik vandaag of morgen al terecht bij een oncoloog die meer kan zeggen over wat hij gaat proberen. Ik denk niet dat je nu iets kunt doen meisje 🥺 11:05

Okay, pap. Je blijft in mijn gedachten <3 11:05 ✓

+ Message

Scheiße.

28 februari 2020

A screenshot of a WhatsApp chat conversation with 'Papa'. The chat discusses the daughter's current health, a conversation with an oncologist, and the plan to start chemotherapy on Friday. It ends with a request for a hug and a response from the daughter.

Hoe is het? (🥺) 15:21 ✓

Het gaat goed. Goed gesprek gehad met de oncoloog en hij kan dingen doen. Het plan is vrijdag met chemo te beginnen en als dat werkt kan ik in principe nog wel een paar jaar leven. De mediaan ligt op 36 maanden. Nog steeds veel te kort maar het is tenminste iets 16:46

Ik weet niet wat te zeggen...zou niet kunnen voorstellen hoe het voelt om dat te n. Maar dikke dikke knuffel 16:51 ✓

Gek genoeg voelt het nu als een opluchting. Ik was bang dat het inmiddels zo ernstig was dat hij vandaag zou zeggen dat ik nog maar een paar weken of maanden had 16:55

Dikke knuffel terug. En binnenkort maar eens echte knuffels doen 🥰🥰 16:56

+ Message

21 juni 2020

Beste Papa,

Vandaag is Vaderdag en nuweel je niet mijn biologische vader bent, wilde ik je schrijven om jou te bedanken voor alles dat je mij hebt geleerd in onze korte tijd samen.

Je hebt mij geleerd dat een vader niet altijd streng is, en dat ook als iets mislukt mag ik er over vertellen, dingen vragen, knuffels krijgen... maar dan ook straf krijgen wanneer toepasselijk. Je hebt me bewuster gemaakt over waar mijn roodbloeds zijn qua plan maken en dan ook uitwerken... en door de discipline dat je mij hebt geleerd, verbeter ik elke dag mijn innerlijke project management.

Je aanpak voor je kanker diagnose... en je openheid over de ervaring was een goede voorbeeld van het tonen en delen van kwetsbaarheid en realistisch positief denken. Omdat ik zie dat je een "rolling with the punches" mentaliteit hebt, ben ik ook aangemoedigd om dat mentaliteit in mezelf op te bouwen.

Je wordt ook niet boos als ik je dingen vragen en dat heeft mij geleerd dat niet iedereen een asshole is, en dat het niet mijn verantwoordelijkheid is om te raden welke vragen wel of niet "toegestaan" zijn om te vragen - zolang ik wel respectvol blijf.

Ook zijn er kleine dingen, zoals de ene keer toen jij een blad bakpapier formelde dat het mooi op een bakplaat kon zitten. Nu, wanneer ik dat doe, denk ik "ah - net zoals papa". Je werk op je studie heeft me ook laten zien dat het echt mogelijk is om je eigen dromen in het echt te bouwen... en dat klussen niet alleen voor de professionelen zijn.

Ik heb geen herinneringen met mijn biologische ouders waar we samen iets leuks deden, en ik kan hun nooit vragen over life things zoals hoe je schimmel van een muur zou verwijderen, hoe belangrijk geld eigenlijk is, of een "vontje" tussen twee personen kan groeien wanneer hij nooit er was geweest, etc.

Toen ik een kind was, was het verwacht dat ik zulke dingen al wist, of dat als ik "goed" was geweest, had ik zulke problemen nooit tegengekomen... en dat is gewoon een verkeerde beeld van de realiteit. Mijn punt is, tijdens mijn kindheid had ik zijn voorbeeld niet, en door jezelf te zijn heb je mij echt veel gegeven.

En dus vandaag wilde ik je gewoon bedanken dat je jij bent en dat je mijn leven hebt aangeraakt op een manier dat ik niet wist dat ik miste. Ik hoop dat het goed gaat met jou (en Marleen) en dat we binnenkort elkaar kunnen zien.

Dikke knuffels,

Pip

De kleine dingen... de heel normale dingen - samen te kijken, naast elkaar in stilte zitten, opgehaald worden van het station, rijden naar huis, de eerst... dan tweede koffie 's ochtends en het snacken kort voor bed tijd - dit zijn de dingen die ik het meest ga missen nadat je overlijdt.

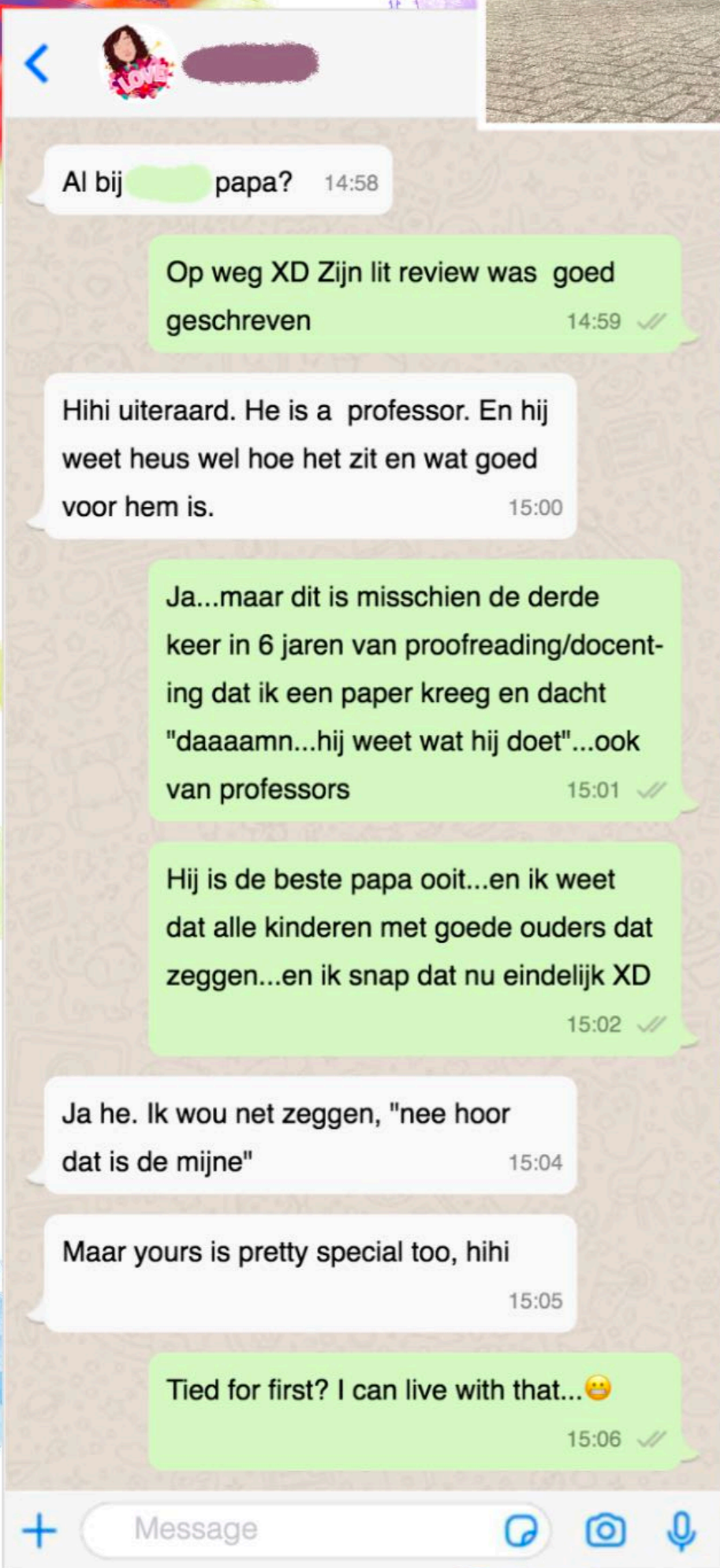
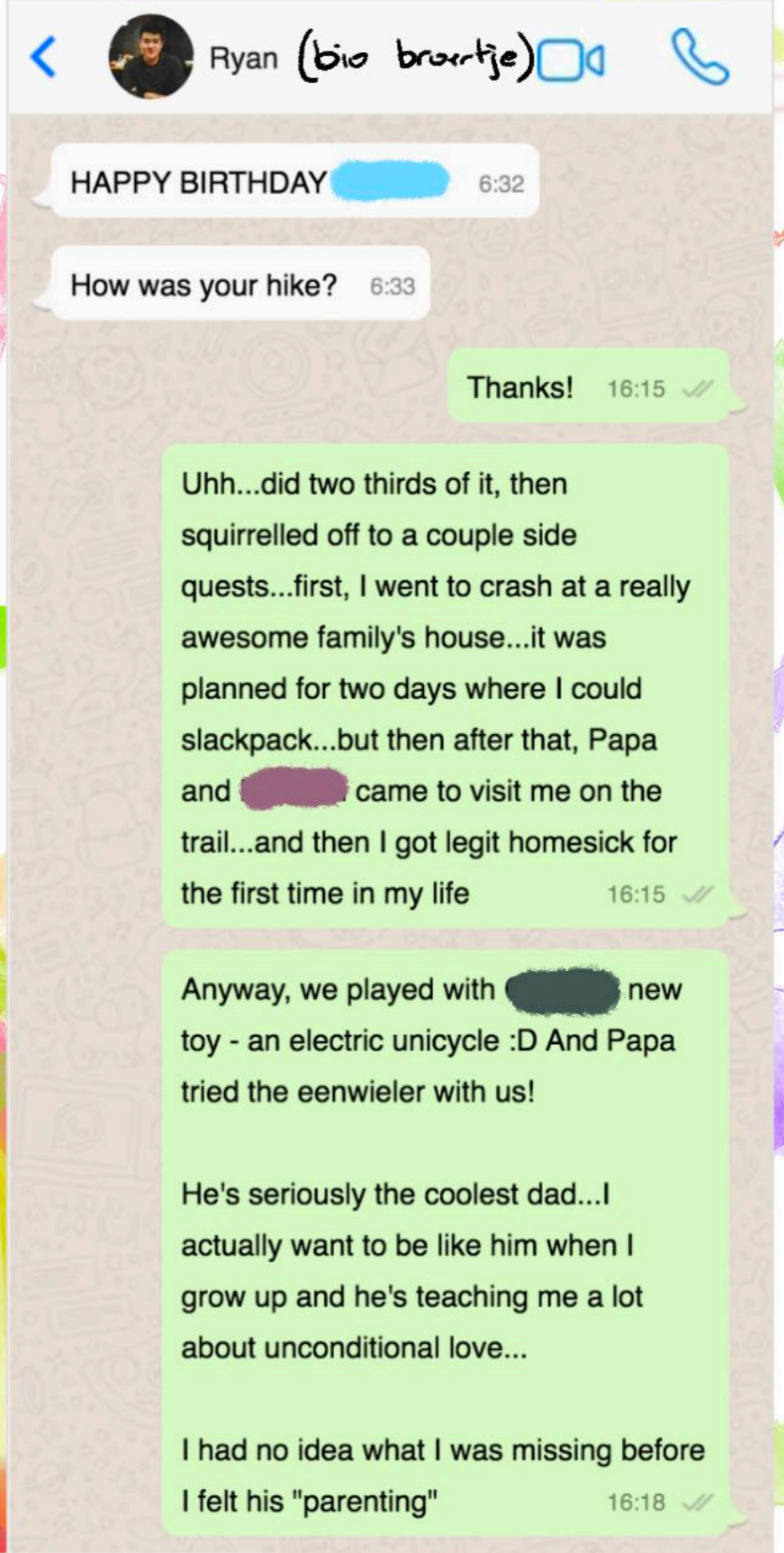
Onze tijd samen ging nooit over "iets bijzonders" doen, omdat onze band van natuur al bijzonder is.

Er zal een tijd komen wanneer ik jou niet meer zomaar kan appen of bellen of bezoeken, en hoewel dat mij de grootste pijn gaat doen, ben ik oneindig dankbaar voor al de kleine dingen die dat grootste pijn veroorzaken.

29 augustus 2020

Ik heb
De coolste pap
ooit

06 september 2020

14 mei 2020

FUCK

FUCK

16 november 2020

FUCK

KAI

Papa

Vandaag goed nieuws: de scans laten zien dat alle tumoren met meer dan een factor 2 in diameter kleiner zijn geworden! 😊😊😊 14:56

OH WAT LEUK!!! 14:57 ✓

Dus...de chemo werkt - dat is super, papa :D 14:57 ✓

How voel je je? 14:57 ✓

Is er ook een mogelijkheid voor compleet remission? 14:57 ✓

Het werkt heel goed zelfs! De oncoloog was ook heel erg tevreden 😊 14:58

Ik voel me nu extra goed met dit nieuws 14:59

Die kans is heel erg klein. Dus de insteek blijft palliatief. We gaan verder met nog drie kuren op dezelfde manier, alleen een iets lagere dosis van de pillen omdat ik teveel last van mijn darmen krijg. Dat kan ook nu de scan laat zien dat het zo goed werkt. Daarna weer een scan en dan in principe over op een onderhoudsdosis. Die details hebben we nog niet besproken 15:01

♥ Hoe gaat het met jou? Ik kan niet wachten tot we elkaar weer eens kunnen zien! 15:02

Ik ook niet...ik mis je!! 15:02 ✓

Ik mis jou ook, meisje!! 😊😊 15:03

Message

FUCK KANKER

FUCK KANKER

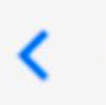
FUCK KA

FUCK

FUCK

FUCK

FUCK

Papa

Hi! Hoe is het? 09:39 ✓

Het is wel oké. Het gesprek wat toch meer slecht nieuws gesprek dan verwacht vanwege de toename van de tumoren. De bedoeling is met die nieuwe therapie te starten maar dat doen we in het nieuwe jaar. Vanwege de heftige bijwerkingen die kunnen ontstaan en dat is niet zo leuk met de feestdagen. Wat ik nu krijg werkt dus maar deels dus het was de vraag of het zinvol is om door te gaan. Uiteindelijk besloten nog twee kuren te doen tot het eind van dit jaar en dan overschakelen op dat andere 10:41

😊😊😊 10:41

😊😊😊 10:44 ✓

En maakt het zin om andere therapieën te kijken? Ablatie? Genetisch testing voor specifieke therapie?

Het is goed dat de huidige therapie "iets" doet...wat gaat de nieuwe therapie zijn in het nieuwe jaar? 10:45 ✓

Ik weet dat ik een BRAF mutatie heb en dat is niet goed voor de prognose. Ablatie heeft geen zin als er progressie is. Dat hebben we net ook uitgebreid besproken

Ik moet nog opzoeken hoe die middelen precies heten. Het is pas net goedgekeurd voor reguliere behandeling. Het is wel specifiek gemaakt voor deze mutatie dus dat is goed 10:46

😊😊😊 10:48 ✓

Hoe voel je je? 10:48 ✓

Ik voel me goed 😊 10:51

Maar je moet er dus rekening mee gaan houden dat het geen jaren meer gaat duren. En dat is wel lastig... 10:52

Inderdaad 😊😊😊 10:53 ✓

Message

25 augustus 2020

Papa...ik begin eraan...attached (aan jou) te raken. Is dat een slim idee? 20:35 ✓

Niet dat ik het kan helpen...maar uh...dit is een nieuw gevoel tegen een "ouder"... alles is gewoon een dosis leuk gezinsleven met jou 20:35 ✓

😊😊 20:36

Dat is toch een helemaal prima gevoel? Ik ben ook gehecht aan jou. 20:37

En mijn leven functioneerde oke zonder...maar dit is veel beter...maar dan heb ik meer om kwijt te raken 20:38 ✓

Gewoon genieten van wat er nu is. Ik ben van plan nog lang te leven 😊😊 20:38

Gaat niet om je leeftijd...daar is wel een mooie albeit verdrietig ervaring in...het gaat om... dat ik een fout ga maken en dan ga je mij niet meer willen 20:39 ✓

Ach tuurlijk niet gek meisje 😊😊 20:40

Of dat ik mezelf niet gun om ervan te genieten voor redenen die ik nog niet kan articuleren 20:40 ✓

Dat is ook niet zo gek gezien de band met jouw ouders. Of meer het gebrek daar aan. Het kost tijd om het toe te laten 20:41

Dit is too good to be true... Dat is het gevoel 😊 20:42 ✓

Dat denk ik nog iedere dag over het leven dat ik nu leef 😊 20:42

Okay...dan zijn we tenminste samen in dat gevoel...een gedeelde delusie. I can roll with that XD 20:44 ✓

Zo voel ik dat ook. Het is toch heel bijzonder wat we kunnen doen? 20:47

Ja! En mooi. En levert heel veel warm and fuzzies XD 20:48 ✓

Heerlijk is dat 😊 20:49

Ja! En ik kan nooit in woorden uitdrukken hoe blij je mij maakt 20:50 ✓

Ik ben echt heel blij dat jij in mijn leven bent gekomen. Dat maakt het zo... compleet 😊😊 20:52

+ Message 📷 📷 📷

Papa

Het is heel leuk om thuis bij jou te zijn...ook als ik me moet gedragen 16:21 ✓

Ah. Dit is hoe het is om leuke ouders te hebben... 16:22 ✓

Ja precies! 😊😊 16:22

heeft me uitgelegd dat kinderen mogen hun ouders eigenlijk "nodig hebben" 16:23 ✓

En dat ik mag, bijv. bellen als iets niet lukt...of als ik bang ben...of ook als ik gewoon wil praten 16:23 ✓

Ja al die dingen mogen gewoon en zijn normaal. Ook dat ouders je met alles willen helpen. Zo zijn mijn ouders (en zelfs hele familie) ook, als ik iemand bel voor hulp rijden ze zo vanuit Enschede hier naartoe 16:26

Mijn moeder wilde me "helpen" maar in dingen dat zij dacht ik nodig had, niet wat ik in de waarheid nodig had. En daarna kreeg ik "en ik deed dit en dat en dit en dat voor je en krijg niks ervoor terug" terwijl ik haar voor de "dit en dat" niet heb gevraagd..dus ben ik wat...voorzichtig met...mensen me laten helpen 16:29 ✓

Ja dat snap ik. Normale ouders zijn niet zo, die doen dingen onvoorwaardelijk 16:42

04 september 2020

En de ding dar ik nog niet geloof (maar weet) is: waarom je dat voor _mij_ zou willen doen. Ik ben niet je biologisch kind...en eigenlijk niet je kind in het echt...je hebt eigenlijk geen verplichting om dingen voor mij te doen. Dus het moet zijn omdat je mij gewoon een leuk mens vindt 16:43 ✓

😊😊 16:43

Ja ik vind jou gewoon leuk en heb wel een papa gevoel daarbij 16:43

=)

En je bent eigenlijk heel geduldig met mij...duurde al maandenlang voordat ik jou "papa" wilde noemen...en ik geloof je nog niet helemaal maar je blijft nog mijn papa...heb me nog niet weggegooid... Daar ben ik echt voor dankbaar hoor 16:46 ✓

Er zijn makkelijker meisjes te adopteren 😊 16:46 ✓

Dat mag zo zijn maar ik wilde jou 😊 En ook als ik geen papa was geworden had ik het leuk gevonden om contact te hebben 16:48

Ja samemaar dit is veel beter XD 16:51 ✓

Heel veel beter 😊😊 16:51

+ Message 📷 📷 📷

01 september 2020

Papa

Ik vond het heel leuk vandaag! Goed om je weer te zien en je zag er ook fit en fris uit! 19:16

=) Ja het was heeeeel leuk om jullie te zien ook...ook met dat echt irritant loopy 19:38 ✓

Maar wat ik vandaag heb geleerd is dat...wandelen niet meer "eng" is. Ik wil iets anders doen en dat is namelijk..."thuis" zijn. En ik bedoel niet alleen in Groningen, maar werken op het wennen aan leuke, warme gevoelens...want dat, voor mij, eigenlijk best eng is. Dus! Nieuwe avontuur! 19:40 ✓

Maar wel een heel mooi avontuur! 19:46

Mag ik maandag (misschien ook zondag) bij jullie blijven slapen? Dan kan ik idd sneller naar Amsterdam gaan op dinsdag 19:48 ✓

Ja tuurlijk mag dat. Beide dagen 😊 19:48

Nu het niet meer zo heet is kun je weer op je eigen kamertje op de zolder 19:49

Oh dan kunnen we ook in onze omgeving gaan wandelen in het bos en op de hei! Als je daar dan nog zin in hebt 😊 Op beide dagen lijkt het redelijk goed weer te zijn 19:53

Jaaa dat lijkt me een heeel leuk idee! 19:57 ✓

Mag [redacted] ook langskomen? 19:58 ✓

Ja gezellig! 😊 20:01

Really?? Ahhhh jij bent zo lief...ik wil echt huilen!!! En ik vind het best raar dat ik in mijn "pleegkind heade" nu aan het ontwikkelen ben...maar ook tegelijkertijd helemaal niet raar..en ik waardeer echt dat jij en Ilona en alle andere mensen nu....dat ook niet raar vinden

Ik mag gewoon...terugkeren aan het punt waar het allemaal mis is gegaan met mijn ontwikkeling en een echte do-over krijgen 20:10 ✓

Dat is echt...priceless 20:10 ✓

[redacted] en ik hadden het over kinderen met goede ouders en hoe die kinderen doen hun eigen ding ondanks hun "haters" en jij en [redacted] hebben dat...zelfvertrouwen. Ik ben precies dat aan het ontwikkelen begeleid door jou...en dat is een...ideny change. 20:14 ✓

Ik kwam tot de conclusie dat ik eindelijk een ouderfiguur heb waar ik denk "ik wil" net als papa zijn"...in vergelijking tot mijn bio ouders, waaraan ik keek en dacht "nou...dit is een voorbeeld van het leven die ik niet wil hebben" 20:15 ✓

😭😭 daar krijg ik dan weer een traan bij in mijn ogen 22:48

Ik vind het echt leuk dat ik je hierbij kan helpen! Dit is wel een soort ultieme second chance voor jou. Lekker van genieten meisje. Er is niks raars aan 😊 22:49

Thanks, papa 😊😭 22:51 ✓

Net zoals papa

werd een thema voor ons. Volgens mij begon het met een Nespresso apparaat - ik had er een gekocht omdat ik 's ochtends het "thuisgevoel" wilde hebben - maar het ging snel veel dieper. Van het hebben van een beetje structuur en routine in je dagelijks leven tot hoe je je ziekte aanpakt... en eigenlijk alles wat je doet... heb je mij heel vaak een voorbeeld gegeven voor hoe ik mijn leven ook wil leven. En langzaam eraan begin ik te beseffen dat op dezelfde manier waarop je mij hebt geïnspireerd - daar gewoon jezelf te zijn - kan ik anderen ook inspireren.

Net zoals papa.

"Stoer, hoor!"

Op de Pieterpad hoorde ik dat tenminste twee keer per dag van voorbijgangers toen ze mij zag. Toen voelde ik me niet zo - ik voelde me vooral onzeker ... over mijn toekomst, over onze relatie, over of deze wandeling überhaupt een goed idee was. "Is dit een dom idee?" vroeg ik je toen, "Ik wil van hier naar Maastricht lopen," een hele 498 km. "Nee hoor" zei je, en je stelde me gerust dat het veilig was, dat het geen gek idee was, en dat het een waardevolle ervaring ging worden. "Bovendien, als iets mis gaat, kun ik je altijd komen halen!" Toen stond ik me nog niet open om dat te ontvangen, maar in de loop van mijn wandeling is dat flink veranderd.

Ik had jouw reactie niet verwacht. Zo veel steun had ik nooit vóórer gevoeld, en ik snapte nog niet waarom je mij zóó willen helpen. Dat eerste week op pad appten we elke dag, en het stelde me echt gerust om te weten dat je achter mij stond. Jullie kwamen mij bezoeken - en zodra jullie weggingen... voelde ik voor het eerst heimwee. Ik wilde stoppen. Ik wilde jullie zien. Ik wilde thuis zijn.

En natuurlijk, zodra ik een weekendje bij jou heb gehaald... wilde ik mijn wandeling afmaken. met jouw huis als mijn nieuwe home base, ging ik weer weg... maar zoals het vaak gaat in mijn leven heb ik de Pad nog niet afgemaakt. Ik volgde een paar squirmeltjes naar Rotterdam met 40 km ongelopen.

Ik zie het nu - mijn eigen stoerheid. Je gaf mij de ruimte en steun die ik nodig had om veilig te voelen - zo veilig dat ik stoere dingen durfde te doen. Door jouw aanmoediging en mededeling werd ik stoer. I guess that's what parents are for.

Thuis.

25 september 2020

Het was de avond voor de echte verjaardag van [redacted] en we waren bij onze ontpoppen zus, [redacted]. Ik weet niet meer wat precies is gebeurd - [redacted] ging porren, [redacted] ging reageren... en ineens was ik middenin een omgeving waar ik me echt niet veilig voelde.

Ik was hard getriggert omdat het alsof leek dat [redacted] mij niet meer wilde in haar huis - terwijl ze dat ochtend heel gezegd dat ik mocht blijven zo lang ik het wilde. Echter wilde [redacted] mij gebruiken om aan te raken - maar in mijn getriggert stand kon ik dat niet op tijd zien.

[redacted] vroeg me wat ik wilde, waar ik heen wilde gaan... en ik wist niet wat te zeggen. Ik voelde me bij [redacted] niet veilig en ik wilde ruimte van het hele [redacted] verhaal, wat ik niet kon krijgen bij [redacted] thuis. Dit was waarschijnlijk een van de tijden waar je je ouders zou bellen... maar ik was niet te veel van mijn papa vragen en hij was waarschijnlijk bezig

"Ik ga hem niet bellen!" besloot ik, een verlonen schaapje op mijn bed. Voor een uur bleef ik daar - ik probeerde mijn triggers te bewerken dat ik zo snel mogelijk weer functioneel kon zijn.

Uiteindelijk heeft [redacted] hem geapp't... en niet lang daarna liet ik hem alles weten.

En dus deden we dat.

In de auto met [redacted] voelde ik me wat nerveus. Had ik hun weekend gestoord? Maar tegelijkertijd kerde ik Papa al goed genoeg om te weten dat ik hem kon vertrouwen - ook om "nee" te zeggen.

Toen wij binnenkwamen voelde ik ineens de warmte van zijn knuffel en maakte me verder geen zorgen over een ongemak zijn. Ook [redacted] merkte een verandering in mijn stemming en zei iets in de trant van "nu ik vind het leuk om te zien dat [redacted] een plek heeft waar ze thuis voelt

Toen ik dat hoorde, wist ik het ook als waar.

09 oktober 2020

Ik ga dit nooit vergeten:

Het was een vrijdagavond en ik ging direct na het werk naar Papa. Op dit punt had ik het al vaker gedaan... maar deze keer was anders. Na een korte weg van het station naar huis, kwam ik binnen, zoals ik altijd deed. Rugzak op de vloer, handen gewassen, relaxed broek aan, eten opwarmen.

Ik nam mijn eten uit de magnetron - volkomen penne met worstjes en een gele paprika-knoflooksaus - en ging op de bank zitten.

Ik ademde in, vangde een vleugje van mijn werkdag in de lucht en lichte.

Maanden lang vroeg ik me af waarom het zo lang duerde om Papa te vertrouwen, waarom ik soms nog onzeker voelde over mijn gezin, en waarom ik nog twijfelde dat ook ik mag een gezonde gezinsleven ervaren; dat ook ik mag blij zijn.

Maar deze keer gebeurde het automatisch, zonder te denken. Ik maakte me geen zorgen over of ik wel of niet welkom was, of of ik vervelend deed, of of ik daar "mocht" zijn. Ik was gewoon mezelf, ik voelde me lekker in mijn vel, en ik was precies waar ik wilde zijn.

Ik was thuis.

Maultaschen

20 november 2020

Ondanks de chaos en algemene nuchtere stemming van 2020 was dit jaar het jaar waarin ik mijn zin in het leven heb gevonden. Laat het me uitleggen:

Ik ben opgegroeid in een rijke familie met een groot landhuis, meerdere auto's en luxe spullen overall. Dit liet de meeste mensen om ons heen zien hoe "succesvol" mijn ouders waren en hoe goed zij hun kinderen "konden voorzien". Het enige probleem was – achter onze prachtig aangelegde voortuin, majestueuze huisdeur en goud omlijste gezinsportret lag een geheime waarheid die alleen ik wilde herkennen: er was daar geen liefde. Toen was het alleen maar een verdenking - ik had niks anders beleefd - maar als ik keek naar de relaties tussen anderen en hun ouders, wist ik zeker dat er iets niet klopte in mijn gezinsleven.

Toen ik 19 was, pakte ik mijn koffer en verhuisde ik voor 4 maanden van Guelph (Canada) naar Heidelberg (Duitsland). De officiële reden was een onderzoeksbeurs... maar die tijd in Heidelberg plantte een zaadje in mij – het idee dat ik de kracht heb om mijn levensloop te bepalen. Twee jaar later besloot ik die verhuizing permanent te maken en dus begon mijn nieuwe, Duitse leven.

Ongeveer 8 jaren, 2 opleidingen en meer dan 6 verhuizingen later kwam ik er eindelijk achter dat mijn ouders in hun eigen realiteit leven, dat ze mij hebben verwaarloosd en emotioneel misbruikt en dat hun gedrag niet door mij werd veroorzaakt – ik had het niet verdiend – maar door hun eigen problemen. Tegen die tijd was ik een leven in Groningen aan het opbouwen, had ik het contact met mijn ouders verbroken en had ik gewoon geaccepteerd dat de "goede ouders ervaring" niet voor mij in dit leven zou zijn.

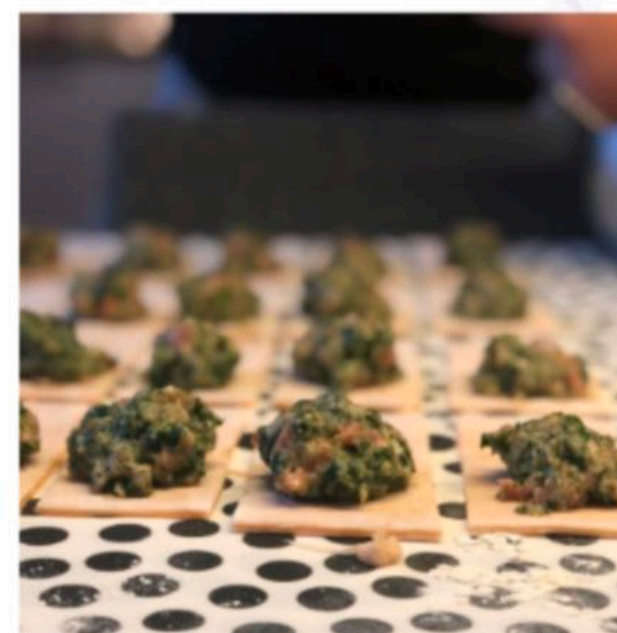
En toen begon het universum mij te bewijzen hoe mis ik het had.

In november 2019 heb ik door wederzijdse vrienden een man ontmoet en toen had ik nooit kunnen denken dat ik hem ooit "Papa" zou noemen. Het verhaal is best ingewikkeld, maar het belangrijkste is dat ik - door hem - voor de eerste keer in mijn leven onvoorwaardelijke liefde heb gevoeld. Het voelde te goed om waar te zijn: voor het eerst had ik iemand die mij wilde helpen en achter mij wilde staan maar die tegelijkertijd mij mijn eigen beslissingen liet maken. Met hem mag ik over alles praten en moet me geen zorgen maken of ik met een "foute" vraag of thema begin. En in tegenstelling tot mijn biologische ouders, hoor ik nooit van hem dat hij niks van mij terugkrijgt of dat ik niet dankbaar (genoeg) ben. In het kort kreeg ik mijn losgelaten wens vervuld: de mogelijkheid om mijn gemiste kindertijd in te halen.

Mijn 29e verjaardag was mijn beste verjaardag ooit. Normaal gesproken deed ik niks voor mijn verjaardag omdat ik aan de ene kant geen reden zag om mijn leven te vieren en aan de andere kant niemand wilde belasten met de taak om iets speciaals voor mij te doen. Maar dit jaar was anders - op de beste manier. Voor mijn verjaardag was ik bij Papa op bezoek en in het kader van kindertijd inhalen, leerde ik waarom het juist leuk is om je verjaardag te vieren.

Er waren verrassingstaart, een perfect kado en ik mocht kiezen wat wij aten voor het avondeten. Gezellig in zijn woonkamer begon ik door zijn kookboeken te kijken - één ervan wekte mijn interesse: een Duits boek vol recepten van de Baden-Württembergse keuken, een gebied waar Papa heeft gewerkt en ik mijn zomeronderzoek heb gedaan. Ik bladerde door het boek en toen ik ze tegen kwam wist ik het ineens: die avond wilde ik maultaschen eten.

Maultaschen zijn een Zuidduitse specialiteit - een soort ravioli, maar gevuld met ei, spinazie, spek en gehakt, gekookt in bouillon. Met de eerste beet van onze samen gemaakte maaltijd kregen Papa en ik een soort throwback - een gedeelde herinnering aan een tijd voordat wij elkaar kenden; een mooie verbinding tussen een paar losse puntjes.

En toen begon alles langzaam op z'n plek te vallen. Kort na mijn verjaardag begon ik bij hotspot hutspot te werken, en ik had een meer passende baan voor mezelf niet kunnen verzinnen.

Mijn twee opleidingen? Voedingwetenschappen en ontwikkelingspsychologie, twee andere puntjes die door hotspot hutspot worden verbonden.

Hier gaat het veel verder dan mooie, lekkere borden maken; het is een soort van maatschappelijke kunst maken: mensen samen brengen met het doel iedereen te helpen door middel van duurzaam samen koken; waar alle puntjes worden verbonden om een compleet beeld te maken.

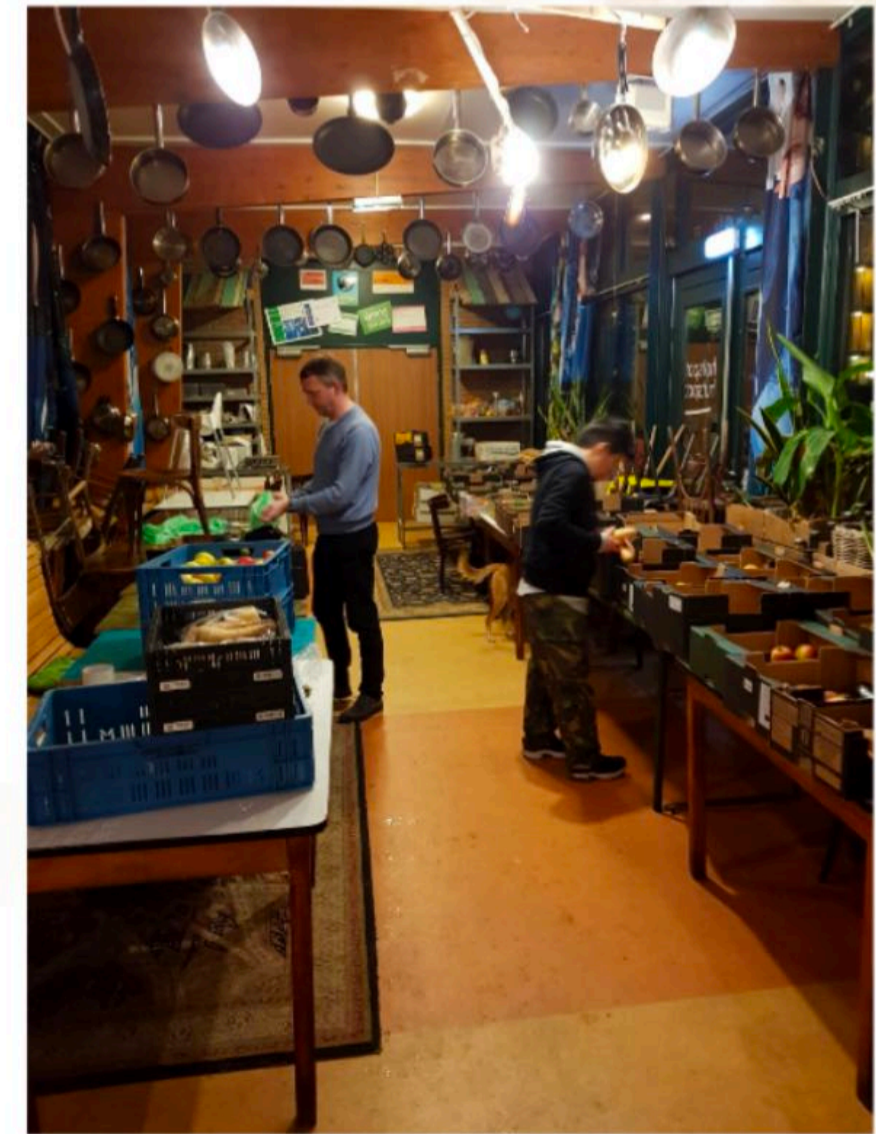
Escape Room

27 december
2020

Bring your work
Pap
kid

Dat was een leuke dag, samen naar de zelf gemaakte Escape Room van [redacted] en [redacted]. Voor het eerst, omdat iedereen was getest, konden we gewoon normaal doen; knuffelen en dicht bij elkaar samen iets leuks doen. Het was ook leuk om jullie onze restaurant te laten zien en een keer samen te werken om de voedsel pakketten te maken. Een paar dagen later, met Oud en Nieuw kwamen [redacted] ouders ook helpen met diebollen maken en bezorgen. Toen ik zag hoe zij en haar ouders met elkaar omgaan, herkende ik hetzelfde liefde tussen jou en mij. Zij noemt haar papa ook "papa" en nadat ik dat hoorde durfde ik jou ook "papa" te noemen in het openbaar. Voor mij was dat een bevestiging: onze band is echt. En ook echt bijzonder.

12 december 2020

Verhuizen

29 december 2020

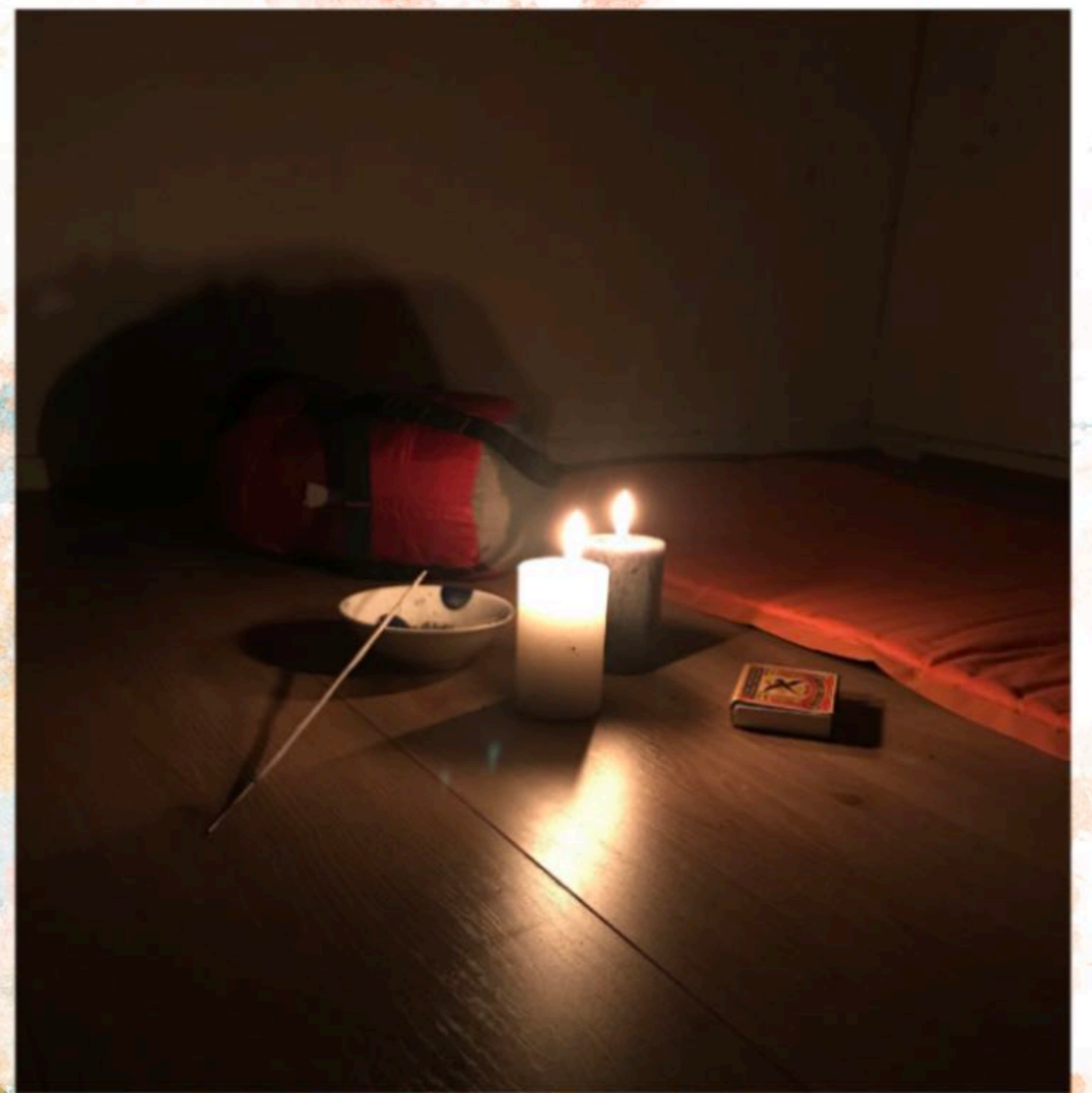
Toen je aanbod om mij te helpen met verhuizen wist ik niet echt hoe ik moest reageren. Van jou leerde ik dat wat ik vroeger had gedaan - verhuizen in mijn eentje - niet normaal was, en dat bij zulke dingen kon ik best wel hulp vragen en verwachten.

Ik was nerveus. Wij hadden gepland om voor jou bij mij te slapen, en dat heeft nooit goed gegaan met mijn bio ouders. Wat als wij ruzie hebben? Wat als je mij zat raakt, de hele tijd met mij in een kleine studio, geen muur tussen ons?

Maar na de eerste minuut samen in mijn Groningse nest voelde ik me al veilig. We waren gewoon thuis - niet hetzelfde thuis als in Heeze - maar toch comfortabel en gezellig om gewoon bij elkaar te zijn.

We konden ook knuffelen en daardoor herkende ik een gemiste stuk van mijn kindertijd. Van jou leerde ik dat verhuizen echt "fun" kan zijn, dat het veel makkelijker is met hulp, en dat er niks mee is om af en toe een pauze te doen. (Dat weekend werd ik ook wel "billenbaard" ;P)

Dat weekend was echt bijzonder en ik ga het nooit vergeten.

20 oktober 2020

Er waren ooit een grote paddestoel en een kleine paddestoel die samen kwamen te ontstaan naast elkaar in een grote bos. De grote paddestoel was bijna aan het eind van zijn leven, met een kap zo groot en vol witte vlekken; eentje voor ieder ervaring die hij er had meegemaakt.

Hij had zelfs al zijn sporen al uitgelaten, maar in de tijd dat hij nog had, beschermde hij de kleine paddestoel. Zijn sporen hadden een ver bereik en hadden de kleine paddestoel ook bedekt.

De kleine paddestoel leerde van de grote en leek steeds meer op hem; een levendig rood uiterlijk, die ontstond door hun innerlijke energie, en steeds meer witte vlekjes, meer verhalen van de paddes' beleving.

Op een dag gaat de kleine paddestoel net zo groot zijn als de grote nu is, om haar sporen los te laten en zelf sterven.

24 februari 2020

Ik had een droom. Jij was daar... maar "wij" gingen samen een film kijken. Ik weet niet meer welke film, maar het voelde als het altijd voelt. Ik kon je nog knuffelen en zelfs met je praten. Het voelde zo warm en veilig.

Middenin de film vroeg ik "jou" of we konden stoppen, ik was naar bed. Je antwoordde niet gesproken, maar ik wist dat we mee eens waren. Ik ging plassen en toen ik terug kwam om jou "slaap lekker" te zeggen, was je er niet meer. Helmaal niet meer. En toen werd ik wakker.

Het was raar maar ook tenatstellend. Het gaat pijn doen - het doet al pijn - maar alles gaat gewoon goed uitkomen. Ik kan je nog aanvoelen door mijn herinneringen van jou omdat je mij (voor de eerste keer in mijn leven) dat veilig gevoel hebt gegeven. Dat raak je niet zo snel kwijt, denk ik, het herinneren van hoe dat voelt.

Ik denk dat de droom beheerder mij wilde laten zien dat je je sporen al achter hebt gelaten in mij en dat ik daarin altijd comfort / veiligheid kan vinden. Dat ik jou nooit helemaal kwijt ga raken.

Vandaag ben ik eventjes Niet stoer.

7 maart 2021

Gisteren kreeg ik te horen dat je huidige behandeling - de laatste optie - niks doet tegen je kanker.

Fuck.

En toen begon de pijn. Hetzelfde pijn die ik had toen je je diagnose kreeg. Hetzelfde pijn van elke keer dat we leerden dat je medicatie niet werkte. Deze dingen komen en gaan in cyclussen - dat hadden we al meerdere keren besproken - maar deze keer is anders. Het begin van het eind.

Het is een soort ziel pijn - rauw, visceraal - en het dringt door mijn hele aanzijn. Meestal krijg je maar een papa in je leven. De mijne was gewoon slecht. Maar somehow had ik genoeg mazzel om een do-over te krijgen, met jou.

Ik had nooit bedacht dat ik dit soort band met iemand zou kunnen opbouwen - zeker niet in zo een korte tijd. De ouder-kind band die ik tussen ons voel duurt een heel leven te maken - maar hier hebben we het na een jaar.

Ik was dom. Ik liet mezelf hopen dat dit spel een wonderspel kon zijn. Jij durfde dat niet te hopen en toen zei ik: "nou dat is waarom ik het kind ben en jij de volwassene." En ineens met dit nieuws groeide ik snel op.

En ook al doet dit verschrikkelijk veel pijn, is het echt mooi dat ik ook deze ervaring mag hebben. Dit gevoel - het verlies van een dierbare ouder - had ik nooit kunnen hebben met mijn biologische ouders. En ik ben al wijs genoeg om het voelen te waarderen, want ik weet dat "voelen" een duizend keer beter is dan "niet kunnen voelen", dan "verdoven". Nog een ding dat je mij hebt geleerd. Dit, dus, is gewoon de volgende uitdaging in ons verhaal.

En net als met vele dingen erover, hoef ik niet ver te zoeken want je hebt me al laten zien hoe jij zo een uitdaging aanpakt. One day at a time.

12 maart 2021

13 maart 2021

28. februari 2021
bij Papa

"Hoe ga je het maanwater gebruiken?" vroeg je mij, de ochtend nadat we de volle maan en de sterren gingen kijken door je verrekijker. Ik wist het zelf nog niet - misschien in een spell of in een ritueel of in mijn thee... de enige ding die ik wist was dat dat water speciaal was. Niet alleen door de kracht van de maan, maar ook omdat ik het bij jou thuis heb gemaakt. Ik voelde een glimlach op mijn gezicht en dacht aan de eerste keer dat ik iets over magie had verteld. Het was toen Marleen zwanger was met Nacho en ik wou hem beschermen met mijn intenties. Een paar weken later durfde ik mijn tarot kaarten te lezen op de eettafel... en het gaf me weer bevestiging dat ik gewoon mezelf mocht zijn.

Het is misschien moeilijk om uit te leggen maar voor mij is het echt bijzonder om door jou ondersteund te voelen terwijl je denkt dat dit allemaal onzin is. Al geloof je niet in magie en energie-manipulatie en mijn smaak van levensovertuiging, ben je nog geïnteresseerd in mijn interesses, wat ik allemaal aan het leven ben. Je doet dat zonder oordeel en voor mij is dat gewoon... liefde.

Voor mij ben je altijd de King of Pentacles geweest - aardig en zorgzaam, geduldig en wijs. Ja, ook eigenwijs maar alleen omdat je hard hebt gewerkt om je leven te kunnen opbouwen. Je strukt goud, de aura van een ervaringsdeskundige in leven... en je hebt een dikke boek vol verhalen over alles wat je hebt meegemaakt.

Toen ik weer in Rotterdam was - in mijn andere thuis opende ik het maanwater en nam ik een slokje. Zilveruitjes... van dat tijd toen we hebben ontdekt dat stootklees van de slager niet per se lekkerder is dan die van de supermarkt. Ik stikte het water door en liet de energie van dat woord gaan door mijn hele lichaam. Wat ga ik doen met dat maanwater?

Nu wist ik het wel. Dat water is om voor mij onze verbinding te voelen, ook als je er niet bent. Een herinnering dat ook als we niet bij elkaar zijn, bevinden we ons onder hetzelfde hemel met hetzelfde sterren en maan. Dat ik je energie altijd zou kunnen vinden in de King of Pentacles. Dat voor zolang ik het wil, zou ik je naast helemaal kwijt raken.

Afscheid

Het laatste hoofdstuk van een losgelaten wens vervuld

doei, pa.
16 april 2021

